

תת"ע 3776/12/16 - נאור טירי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 3776-12-16 ישראל נ' נאור טירי
תיק חיצוני: 52111616786

כבוד השופטת רות וקסמן	בפני
נאור טירי	המבקש
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

החלטה

לפני בקשה לביטול גזר דין אשר ניתן ביום 11.12.16 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של העמדת הרכב ליד תמרור 437, המסמן מקום חניה לרכב של נכה, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא התייצב לדיון כיוון שלא קיבל כל הזמנה לדיון. המבקש הגיש בקשה להישפט, משטרת ישראל שלחה לו הודעה שבקשתו להישפט התקבלה וכי הוא צריך להמתין עד שישלחו לו מועד להישפט, אשר כאמור לא הגיע לדיון.

לבקשה צורף תצהיר המבקש, בו הצהיר כי מכיוון ששכנו הנכה מכר את רכבו בעקבות ניתוח שעבר והסכים לכל דיירי הבניין להחנות בחנייה שלו, הוא החנה, בדומה לשאר דיירי הבניין, בחניית הנכים שלו. הוא המתין זמן רב עד שיקבל זימון לבית המשפט, אותו לא קיבל ולאחר זמן רב קיבל מכתב מהמרכז לגביית קנסות, בו נתבקש לשלם את הקנס עם תוספת פיגורים. המבקש הצהיר כי הוא אינו יודע מאיזו סיבה לא קיבל את הזימון, אבל באותה תקופה הוא לא היה הרבה בבית.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהזמנה לדיון נשלחה למבקש בדואר רשום מס' 003633846H4 וחזרה בציון "לא נדרש". לפיכך, כדין נשפט המבקש בהיעדרו.

לתגובה צורף אישור מאתר דואר ישראל, וכן אישור ממערכת הדותן.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש/הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין למבקש/נאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

לטענת המבקש כאמור, הסיבה לאי התייצבותו נובעת מכך שלא קיבל הזמנה לדין. אולם, מעיון באישור המסירה (ת/1), עולה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש ז'בוטינסקי 13/3, לוד 71387 בדואר רשום מס' RA-003633846H4 וחזרה בציון "לא נדרש", כך שבהתאם לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי מתקיימת "חזקת המסירה", ועל המבקש הנטל להפריכה. בענייננו, המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את הדו"ח מסיבות שאינן תלויות בו, ואף טען כי הוא אינו יודע מאיזו סיבה לא קיבל את הזימון, אבל באותה תקופה הוא לא היה הרבה בבית, ולפיכך החזקה לא נסתרה.

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנוצצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (ראה: רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל).

ב. בחינת גרימת עיוות דין

ברע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע כי: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין".

המבקש טען בבקשתו כי הוא החנה בחניית נכה, כיוון ששכנו הנכה מכר את רכבו והסכים שכל דיירי הבניין יחנו בחנייתו, אולם לא תמך טענתו זו בתצהיר מטעם השכן ולא הביא כל אסמכתאות לתמיכה בטענה זו.

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה עליו.

לאור כל האמור לעיל, בניגוד לדעת המבקש, לא נראה כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט"ז חשוון תשע"ח, 05 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.

